

РЕШЕНИЕ

№ 260

гр. София, 23.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-21, в публично заседание на
шести февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Радостина Данаилова

при участието на секретаря Елеонора Анг. Георгиева
като разгледа докладваното от Радостина Данаилова Търговско дело №
20221100901016 по описа за 2022 година

Предявен е срещу ЗЕАД Б.В.И.Г. иск по чл.229 КЗ /отм./ за заплащане на сумата от 42332,43 лв., представляваща сбор от платено от ищеца, в качеството му на застрахован превозвач по сключен с ответника договор за застраховка „отговорност на превозвача“ по полица №3440140510000080/14.12.2015 г. обезщетение за вреди върху превозван товар – алуминиеви профили по възлагане от С.Т. АД в размер на 33802,02 лв. на 23.09.2021 г. и лихви в размер на 8530,41 лв., платени на 26.10.2021 г., за които суми ищецът е бил осъден с влязло в сила решение на РС – Атина. Претендира се законна лихва от датата на исковата молба и разноските по делото.

Твърденията на ищеца са, че е осъден и заплатил обезщетение за вреди, причинени по време на извършен от него превоз на товар – алуминиеви профили, извършен от София до Германия, след като при получаването на товара на 12.10.2015 г. е установено, че опаковките на профилите са намокрени, съответно профилите са променили цвета си поради окисляване и са негодни за използване по предназначение, поради което и ответникът, който по силата на застрахователен договор е поел риска да покрива гражданската отговорност на ищеца, в качеството му превозвач, следва да му възстанови платеното обезщетение. Твърди да е уведомил ответника на 13.10.2016 г. за предявените срещу него претенции за ангажиране на отговорността му във връзка с превоза, както и на 20.09.2018 г. относно образувания съдебен процес, в който е поиска привлечането на ответника, но поради невръчване на документи искането му не е прието, като счита, че ответникът извънсъдебно е признал основанието на претенцията му, тъй като е предложил заплащането на част от претендираната сума.

Ответникът оспорва иска, като не оспорва фактите относно сключването на застрахователния договор и извършването на превоза, както и че е бил уведомен за претенциите и съдебния процес на посочени от ищеца дати, но счита, че няма основание за заплащане на застрахователно обезщетение. Счита, че тъй като не е надлежно привлечен и не е участвал в съдебния процес, в който е ищецът е осъден, то решението не може да му бъде противопоставено, като поддържа, че не е своевременно уведомен за събитието, а обстоятелствата, при които превозваните профили са били намокряни на са установени и доказани, но независимо дали се касае за намокряне на опаковките поради възникването на конденз в резултат на разлика в температурите или на неизползване на брезент/използване на дефектен такъв и навлизане на вода в превозното средство или пък намокрянето на товара при претоварване, то във всички тези случаи отговорността на застрахователя е изключена, тъй като в първия случай самият превозвач е освободен от отговорност, а във останалите случаи е налице изключен риск. Сочи, че ищецът е водил зле съдебния процес в Гърция, като не се е позовал на фактите, които го освобождават от отговорност. Евантуално поддържа възражение за погасяването на вземанията по давност. Оспорва да дължи лихвите, които ищецът е заплатил по гръцкия закон, който счита за неприложим с оглед разпоредите на Конвенцията за международен автомобилен превоз на стоки. Оспорва представената от ищеца кореспонденция относно предложение за частично плащане да има характер на признание, тъй като изхожда от лица без представителна власт.

С допълнителната искова молба ищецът сочи да е уведомил ответника незабавно след като към него е била предявена претенция. Счита, че ответникът следва да се счита обвързан от постановеното срещу ищеца осъдително решение, тъй като е бил уведомен от самия ищеца и е могъл да встъпи в процеса и по свой почин. Оспорва да е допуснал небрежност, която да е основание за отказ от изплащане на обезщетение, като сочи, че превозът е извършен с изправно и чисто ново ремарке, с брезент, като брезентовото покритие е премахнато само за целите на разтоварването при получателя, а претоварването на стоките в превозното средство на ищеца е извършено в складова база на закрито. Сочи, че намокрянето на опаковките се дължи на конденз, тъй като по време на транспортирането от България до Германия температурите са били от 0 до 5 градуса, като е било влажно и мъгливо, а шофьорът е проверявал товара на всяка почивка и е констатирал конденз вътре в найлоновите опаковки и мокрота на картонените опаковки, за което е уведомил получателя. Сочи, че кореспонденцията с ответника е водена чрез служители на последния - З.С., като за него са информирани и други служители – К.В. и Н.К., поради което и счита, че техните изявления обвързват ответника. Сочи, че давността за погасяване на вземането му тече от момента, в който сам е платил обезщетение за вредите.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и представените по

делото доказателства, приема следното от фактическа и правна страна:

В тежест на ищеца е да докаже твърденията си относно сключване на договор за имуществена застраховка с ответника, покриваща гражданската му отговорност при осъществяване на превозни договори, настъпването на факти, които са основание за ангажиране на тази отговорност за конкретния превоз поради настъпване на вреди върху превозвания товар по време на превоза, размера на тези вреди, че е изплатил обезщетение за вредите.

В тежест на ответника е да докаже съдържанието на Общите условия на договора за застраховка относно изключените рискове, както и че вредите са настъпили поради обстоятелства, които изключват отговорността на ищеца, съответно твърденията си вредите да се дължат на поведение на служители на ищеца, което изключва отговорността на ответника по застрахователния договор.

Не са спорни и не се нуждаят от доказване обстоятелствата относно сключването на договор за застраховка между ищеца и ответника, че извършения от ищеца транспорт на алуминиеви профили от София до Германия попада в обхвата на тази застраховка, както и че ищецът е извършил две плащания в полза на С.Т. АД съответно в размер на 33802,02 лв. и 8530,41 лв. и че ищецът е уведомил ответника за настъпилото събитие на 13.10.2016 г. и за съдебния процес

Неоснователни са доводите на ищеца, че постановеното решение, с което твърди да е осъден, обвързва ответника, респективно доказва съществуването на фактите, които са основание за ангажиране на отговорността на самия ищец, в качеството му на превозвач, за причинените вреди по време на превоза. Макар и да не са събрани доказателства относно съдържанието на постановеното съдебно решение, на което се позовава ищеца, поради обстоятелството, че представените от него документи не отговарят на изискванията на закона относно представянето на документите на чужд език с превод на български, твърденията на страните съвпадат относно обстоятелството, че макар и ищецът да е поискал привличането на ответника като страна в процеса в Гърция, поради неспазване на процедурата по уведомяването му, ответникът не е участвал като страна в процеса и следователно няма основание резултатите от този процес да го обвързват, поради което и той може да противопостави на ищеца всички възражения относно съществуването на фактите, обуславящи възникването на отговорността на ищеца, в качеството му на превозвач, каквито възражения са направени./решение № 214/ 29.05.2014 г. по т.д. № 992/2012 г., Т. К., I т. о. на ВКС/.

Неоснователни са и доводите на ищеца, че ответникът извънсъдебно е признал частично иска, а следователно и основанието му, като спорен е само размерът. Представените два броя електронни писма, които не се оспорва да изхождат от служители на ответника, на първо място съдържат оспорване да са били налице предпоставките да се ангажира отговорността на самия ищец,

съответно на ответника, които изявления, заедно с едновременното предложение за изготвяне на споразумение за частично плащане „като крайно и окончателно решаване на случая“, следва да се тълкуват като предложение за постигане на спогодба чрез взаимни отстъпки, но не и като извънсъдебно признание, още повече, че изхождат от служители, за които по делото липсват доказателства да разполагат с представителна власт да ангажират ответника, а това обстоятелство се оспорва с отговора на исковата молба.

Следователно, тъй като страните не са обвързани от сила на пресъдено нещо, нито е налице извънсъдебно признание, което да обвързва ответника, ищецът следваше да докаже при условията на пълно и главно доказване твърденията си относно настъпили вреди по време на извършения от него превоз и техния размер.

Ищецът, въпреки дадените му указания, не е представил доказателства дори за съдържанието на товарителницата, респективно превозваните стоки, а още по-малко за стойността им, като представения аварийен доклад има характера на частна експертиза, която няма обвързваща доказателствена сила, респективно при оспорването на удостоверените факти, те следваше да се докажат. На следващо място твърденията на страните съвпадат относно обстоятелството, че ищецът не е извършил превоза по целия маршрут от изпращането му в Гърция до получаването му в Германия, а след претоварването на стоките на територията на България е довършил транспорта и се явява последващ и последен превозвач, поради което и макар и по отношение на собственика на товара да отговаря за вреди, независимо дали те са настъпили по времето, по което сам е осъществявал превоза /чл.34 и 36 от Конвенцията/, то в отношенията си с останалите превозвачи и с ответника, ищецът отговаря само ако действително вредите са във връзка с осъществената от него част от превоза, поради което и на доказване подлежат конкретни факти, които обуславят тази отговорност, като по делото не са представени никакви доказателства в тази връзка, освен за платено от ищеца обезщетение за вреди, което плащане само по себе си не доказва, че вредите са настъпили по време на превоза именно в частта му, извършена от ищеца, поради което и предявеният иск е недоказан по основание, поради което и безпредметно да се обсъждат възраженията на ответника относно наличие на факти, които изключват отговорността му или са основание за отказ или намаляване на застрахователно обезщетение.

За пълнота следва да се посочи, че дори и при извод за възникване на вземането на ищеца, което е предмет на предявения иск, то основателно би се явило възражението на ответника за давност. Вземането на ищеца не е суброгационно по смисъла на т.14 от ППВС 7/1977 г. от 04.10.1978 г., което разглежда въпроса за давността при суброгационните регресни иски на застраховател. Ищецът не е застраховател, а причинител на вредата, за чието обезщетяване отговаря лично, съответно с изплащането на обезщетението, което сам дължи, той няма как да встъпва в правата на увреденото лице срещу себе си и застраховалият гражданската му отговорност. Вземането на

застрахования превозвач, който е изплатил обезщетение за причинени по време на превоз вреди, произтича от самия застрахователен договор и закона, поради което и по отношение на него е приложима давността по чл.197 КЗ /отм./, но приложим към застрахователното правоотношение между страните. Съответно застраховката между страните е вид застраховка „Гражданска отговорност“ съгласно Приложение 1, б. „А“, т.10.2, поради което и вземанията по застрахователния договор се погасяват с 5 годишна давност, считано от настъпване на застрахователното събитие /решение № 27/ 29.07.2016 г. по т.д. № 2415/2014 г., Т. К., II т.о. на ВКС/. Застрахователното събитие е настъпило на 12.10.2015 г., когато ищецът твърди да са открити вредите, които счита да са основание за ангажиране на отговорността му като превозвач, не се твърди давността да е спирана, поради което е изтекла на 12.10.2020 г., а искът е предявен едва на 06.06.2022 г., което при всички случаи води до неоснователността му.

Право на разноси при този изход от спора има ответникът, който ги е претендирал своевременно, поради което и следва да му се присъди сумата от 4843,91 лв. за платено адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от ЕТ „М. – Р.М.“, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. Велико Търново, ул.С.Румянцев, 34 **срещу** ЗЕАД Б.В.И.Г. ЕАД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр.София, пл.**** иск по чл.229 КЗ /отм./ за заплащане на сумата от 42332,43 лв., представляваща сбор от платено от ищеца, в качеството му на застрахован превозвач по сключен с ответника договор за застраховка „отговорност на превозвача“ по полица №3440140510000080/14.12.2015 г. обезщетение за вреди върху превозван товар – алуминиеви профили по възлагане от С.Т. АД в размер на 33802,02 лв. на 23.09.2021 г. и лихви в размер на 8530,41 лв., платени на 26.10.2021 г., за които суми ищецът е бил осъден с влязло в сила решение на РС – Атина.

ОСЪЖДА ЕТ „М. – Р.М.“, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. Велико Търново, ул.С.Румянцев, 34 да заплати на ЗЕАД Б.В.И.Г. ЕАД, ЕИК **** на основание чл.78, ал.3 ГПК разноси по делото за адвокатско възнаграждение в размер на 4843,91 лв.

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийския апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му.

Съдия при Софийски градски съд: _____